

ကျိဏ္ဍာန်

မေတ္တာ

(၁)

"အာရုံ အိုင်တီမှာ တစ်ဆောင်တည်း ရှိတဲ့ ဂျီဟော ကျောင်းတော်သူ၊ ပုံမလာပါတယ်၊ တို့ များ မုန်းတဲ့ ဝါဒင်ကြီးနဲ့ တူ"

"အစ်ကိုပြောပြမယ် အို ချောနှမရယ်၊ တကယ်ပဲ နားထောင်ကွယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းပဲကွယ် အပျိုကြီး လုပ်တော့ကွယ်"

ခင်ချိုတို့ စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းဆောင်များကို အေ-ဘီ- စီ တပ်၍ ခေါ်သည် ။ စုစုပေါင်း ခြောက်ဆောင်ရှိသည် ။ သတ္တမမြောက် ဆောင် သည် ကား မိန်းကလေးဆောင် ဖြစ်၍ "ဥတ္တရဆောင်" ဟု အမည်ပေးထား၏။ သို့သော်လည်း နံပါတ်စဉ်အရ "၆" ဖြစ်သော အဆောင်မို့ ဂျီဟော ဟု အခေါ်များ လေသည် ။

ဘယ်သူကဘယ်လို စလိုက်သည် ကိုတော့ အသေအချာမသိရချေ။ စက်မှုကျောင်းသားများ သည် ဂျီဟောသူများကို အထက်ပါအတိုင်း ထောမနာ ပြုကြသည် ကား အမှန်ပင်။

ဂျီဟောကို ပမာခိုင်းရလျှင် လွင်တီးခေါင်တွင် ဆောင်ထားသော အဆောက်အဦကြီးနှင့် တူသည် ဟု ပြောရပေမည်။ သစ်ပင် ဝါးပင် စိုစိုပြည်ပြည် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဘာမျှ မရှိချေ။ ကျဲနေအောင် ပူသော နေဒဏ်ကို လည်းကောင်း၊ သည်းနေအောင် ရွာသော မိုးဒဏ်ကို လည်းကောင်း၊ တဖွဲဖွဲ ကျနေသော နှင်းဒဏ်ကို လည်းကောင်း အထီးတည်း

ကြွကြွခံရရှာလေသည်။ ။ အဆောင်စောင့် ဦးစံညွန့် လက်ထက်က စိုက်သွားသော အဆောင်အဝင်ဝရှိ ပိတောက်ပင်ပျိုလေး နှစ်ပင်မှာ ကား အတော်အတန်ပင် ကြီးထွားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။ အဖော်ကင်းစွာ အထီးကျန် ရပ်တည်နေသော အဆောင်ကြီးအတွက် ဘဝခရီးဖော်လေး နှစ်ဦးဟု ခင်ချိုက ကဗျာဆန်ဆန် တွေးမိလေသည်။ ။

နေရာတကာ အတွေး မခေါင်စမ်းပါနဲ့ ခင်ချိုရယ်၊ အဆောင်က အဆောင်ပဲပေါ့၊ ပိတောက်ပင်က ပိတောက်ပင်ပဲပေါ့ ၊ အသက်ရှိတာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အထီးကျန်တွေ အဖော်တွေ စဉ်းစားမနေစမ်းနဲ့ "

မမခင်က ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလေ့ရှိသည်။ ။ မမခင်သည် ခင်တို့ အုပ်စုတွင် လူကြီး အဆန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဆရာမတင်သော်လည်း သူ့သဘောနှင့်သူ သူ့ကိုယ်သူ မဲပေးပြီး ပြိုင်ဘက်မရှိ ဗိုလ်တက်လုပ်နေလေသည်။ ။ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသော ခင်ချိုကိုလည်း ဆူသည်။ ။ ကလေးဆန်သော တွေးတွေးကိုလည်း ငေါက်သည်။ ။ အစားကြီးပြီး ကြောက်တတ်သော မိကိုလည်း သဘောမတွေ့။ ။ မြင်မြင်သမျှ ရယ်စရာ လုပ်ပြီး ဗရုတ်ကျလေ့ ရှိသော ဝေဝေနှင့်မော်မော်ကိုလည်း မကျေနပ်။ ။ စေတနာအရင်းခံပြီး ဆူပူလေ့ရှိသည် မို့ ခင်ချိုတို့ အားလုံး မနိုင်၍ သည်းခံခြင်း ဟူသော ခန္တီစတုရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး မမခင်ကို ဘေးမဲ့ ပေးထားကြရလေသည်။ ။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ။ တစ်ခါက ခင်ချိုတို့ အားလုံး ရွှေတိဂုံဘုရားတက် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ဘုရားအသွား

ဘတ်စ်ကားပေါ်အတက်တွင် ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ရစ်သော မိမော်ကို ရှုပ်ပျာပျာ လုပ်ရကောင်းလားဟု မမခင်က ဆူတော့သည်။ ။ ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်းကို ဆက်စီးထားရ ကောင်းနိုး၊ ချွတ်ပြီး လွှတ်ပစ်လို

က်ရ ကောင်းနိုးနှင့် မော်မော်ခမျာ စိတ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲ မမခင် ဆူသမျှ တေပေပြီး ခံရရှာလေသည်။ ။ ရွှေတိဂုံဘုရား ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ ရောက်သောအခါ သပြေပန်းများ တစ်ပွေ့တစ် ပိုက်လှူပြီး "ဤ သပြေပန်းများ လှူရသော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် မမခင်သည် ယောက်ျားဆိုးဆိုးနှင့် ရပြီး အနိုင်ခံရပါစေဘုရား" ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆုတောင်းလေတော့သည်။ ။ ကြာဖြူကြာနီများ နှင့် ဘုရားကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အာရုံပြုကာ နိဗ္ဗာန်ဆုပန်နေသော မမခင်သည် မျက်လုံးကြီး ပြခနဲ ပွင့် လာပြီး အလန့် တကြား ထခုန်လေတော့သည်။ ။ မော်မော်ခမျာလည်း ဘုရားကိုမှ ပြီးအောင် ဦးမချနိုင်။ ခဏနေပါဦး ဘုရား၊ ပြီးမှ ဆက်ရှိခိုးပါမယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်တင်ကာ သပြေပန်းများ ပွေ့ကာ အူယားဖားယား ထပြေးသည်။ ။ ခင်ချိုတို့ အားလုံး ဘုရားရှိခိုးကို ပြီးအောင် မဆိုနိုင်ဘဲ သူတို့ နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ အူနာအောင် ရယ်ကြရလေသည်။ ။ မော်မော်က အစသန်သည်။ ။ မမခင်က ဒေါကန်သည်။ ။ လူအများကြားထဲတွင် မမခင်တစ်ယောက် ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ လှမ်း၍ ခေါက်မည် မဟုတ်သည် ကို သိသဖြင့် ပဝါတစ်ကမ်း လက်တစ်လှမ်း လောက်မှ နေပြီး မော်မော်ကလည်း မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုး စလေသည်။ ။ နောက်ဆုံး မမခင်ကိုယ်တိုင် မနေနိုင်ဘဲ ရယ်ရလေတော့သည်။ ။

ကျောင်းသားဘဝဟာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ ၊ လူတိုင်းပြောကြတယ်၊ စာကျက်ရတယ်။ ဂဏန်းတွက်ရတယ်၊ ခြောက်နာရီ ထိုးရင် အဆောင်ထဲမှာ အပိတ်ခံရတယ်၊ ဆရာတွေကို ကြောက်နေရတယ်၊ ကဲဘယ်မှာ လဲ ပျော်စရာ၊ ဒီကြားထဲ မမခင်ကို ကြောက်ရသေး"

စာကျက်ရမှာ ကို ပျင်းလွန်းသော မိဝါကိုမူ မမခင် မနိုင်ပေ။ မမခင် ဆူလွန်းလျှင် အခန်းထဲတွင် ခြေဖျား ထောင်၍ လျှောက်ရင်း ဟိုမော့ သည် မော့နှင့် ပျော်စရာကို ရှာမတွေ့သယောင် လုပ်တတ်လေသည်။ ။

အောက်ဆုံးထပ်က ကေသီတို့ အခန်းတွင် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေသည် ကို တွေ့၍ မမခင်ဆူလျှင် အလယ်ထပ် တက် လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ပက် လက်လှန်ကာ စာအုပ်ကလေးကို မျက်နှာပေါ်တင်ရင်း အိပ်ပါလေတော့ သည် ။ သူ ကိုမေးလျှင် ကျက်ပြီးသားစာများကို စိတ်ထဲတင် ပြန်၍ ဆို ကြည့်နေတာပါဟု ဖြေလေ့ရှိသည် ။

အပြာကလေးလည်း ဇိမ်ပဲ၊ အဖြူကလေးလည်း ဇိမ်ပဲ၊ ဘောင်းဘီ လေးက မျောက်ကလေး၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ဘယ် ဘယ်ဘယ် ညာ"

အဆောင် အပေါ်ဆုံးထပ်မှ နေပြီး အဆောင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်သော ကျောင်းသားများကို ခြေလှမ်း အမှားမှားနှင့် သုတ်ခြေတင်ပြေးအောင် နောက်လေ့ရှိသော ထွေးထွေးခမျာမှာ မူ မမခင် ခေါက်သမျှ ခေါင်းပူ အောင် ခံရရှာလေသည် ။

‘ထွေးထွေး ကျောင်းရောက်ခါစက ခေါင်းသေးသေးလေးရယ်၊ ဒီ ရောက်မှ မမခင် ခဏခဏ ခေါက်တာနဲ့ ဖူးရောင်ပြီး ထွေးထွေးခေါင်း ကြီးလာတာ၊ မမခင် မတရားဘူး"

ဝေဝေက မကျေမနပ် ပြောတတ်သည် ။ ဝေဝေ အဆိုအရမူ သူ ပါးနှစ်ဖက်မှာ လည်း မမခင် ဆွဲလိမ်လွန်း သောကြောင့် တစ်နေ့ တခြား ဖောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည် ။ ဖြူဖွေးသော ဝေဝေ ပါးစုန့်လေးနှစ်ဖက် ဖောင်းပြည့်နေသည် ကလည်း အမှန်ပင်။ ။

"ဟဲ့ မိဝေဝေရဲ့ ၊ စေတနာနဲ့ ကျွေးရင် သေဆေးတောင် စားရသတဲ့ ၊ ငါက နင်တို့ တစ်တွေကို ကောင်းစေချင် လွန်းလို့ ၊ မိန်းမပီသစေချင် လွန်းလို့ ဆုံးမတာကို၊ စေတနာကို ဝေဒနာ ထင်နေသလား"

မမခင်က ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ပြောသောအခါတွင် မူ ဝေဝေသည် ရ

ယံကျဲကျဲနှင့် သုတ်ခြေတင်လေ တော့သည်။ မမခင်ကို ဆက်ပြောနေပါကလည်း မဆုံးနိုင်အောင် ဆူတော့မည်မို ရှောင်ပြေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ တစ်နည်းတော့ ကောင်းသည်။ ။ ခင်ချိုတို့ အားလုံးကို မမခင်သည် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆုံးမပဲ့ပြင်နေသည် မို ဆိုးချင်တိုင်း မဆိုးရ၊ တေချင်တိုင်း မတေကြရပေ။ မကျေနပ်ချင်သော်လည်း အကောင်းဘက်မှ တွေးပြီး ကျေနပ်ကြရလေသည်။ ။

မမခင်သာ ထိန်းမနေလျှင် ခင်ချိုတို့ အားလုံး သူနည်းနှင့်သူ ဆိုးမည့် တေမည့် သူကလေးများ သာ ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲနီးခါမှ အမေကယ်ပါ၊ အဘကယ်ပါနှင့် စာကို ဖင်ထောင်အောင် ကျက်တတ်သူများ ၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နံနက်လင်းအားကြီးအထိ လေကန်တတ်ကြသူများ ၊ အစားစားလျှင်ပင် စားပိုးနှင့်ပြီး တအင့်အင့် ဖြစ်တတ်သူများကို မမခင်တစ်ယောက်သာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ပြီး ပြောနိုင် ဆိုနိုင်ပေသည်။ ။ သူ့ ပါရမီ ကလည်း မသေးငယ်လှပေ။

ငါ့မှာ သာ မောင်တွေ အစ်ကိုတွေ ရှိရင် နင်တို့ ကိုတော့ မယူစေရဘူး၊ အဟုတ်ပြောတာ" တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း စိတ်ညစ်လာသလို ပြောတတ်သည်။ ။

မမခင် စိတ်ညစ်သလို ခင်ချိုတို့ ပုံစံများကို ကြည့်၍ စိတ်ညစ်သူ အတော်များ ဟန် တူလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သံချပ်ထဲ၌ပင် ထည့်၍ စပ်ဆိုခဲ့သေးသည်။ ။

" ဂျီဟောသူကို မလိုချင် ဗီယက်နမ်ပင် သွားလိုက်ချင်သေး" တဲ့ လေ

(၂)

"မကျေနပ်ဘူး ခင်ချို ရယ်၊ အဝါ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး"

"ဘာကိုလဲ"

"အားလုံးကိုပေါ့ ၊ အဝါတို့ အဆောင်ကို နှိမ်နေကြတဲ့ လူတိုင်းကိုပေါ့

"

အဝါသည် ခင်ချိုတို့ အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် လှမ်းဝင်လာရင်း ပြောလေသည် ။ ခင်ချိုလည်း တွက်လက်စ သင်္ချာပုစ္ဆာကို ချထားလိုက်ရင်း အဝါကို အထူးအဆန်း ကြည့်မိသည် ။ အဝါတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာပြီ ထင်သည် ။

"အဝါ ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"အို မခံချင်လို့ ပါ"

"ဘာကို မခံချင်တာလဲ"

"အလကား ငနာတွေ၊ အဝါတို့ အဆောင်က ကျောင်းသူတွေကို မလှဘူးတဲ့ ၊ မလှရင် ဘာလို့ ရည်းစားစာတွေ အောတိုက်အောင် ပေးနေကြသေးလဲ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့ တစ်တွေပဲ အားအားယားယား စာတွေ ရေးနိုင်တယ်၊ ထည့်ထည့်နိုင်တယ်၊ ပိုး မဝံ့တော့ အလကား ပုံမလာပါဘူးဆိုပြီး လက်ခါတယ်၊ ဟွန်း ကောင်းသလား"

အဝါသည် ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖောင်းနေအောင် စူကာ မကျေမနပ် ပြောနေလေသည်။ မဲ့လိုက်ရွဲ့လိုက်နှင့် အခြောက်တိုက် ဒေါသကြီးနေသည်။ ခင်ချိုက ကြည့်ရင်း ရယ်မိသောအခါ စကားပြောရပ်ပြီး ခင်ချိုကိုပါ ဂြိုဟ်ကြည့် ကြည့်နေလေသည်။

"ဒါများ စိတ်ဆိုးစရာလား အဝါရယ်၊ သူတို့ ဟာ သူတို့ ပြောချင်ရာ ပြောကြစေပေါ့"

"အို သူတို့ ပြောချင်ရာ ပြောတိုင်း ခံရမှာ တဲ့ လား"

"ကဲ မခံလို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"ဟွန်း ရိုက်ပစ်ချင်တယ်၊ တကယ်"

ပြီးကျဲကျဲ လုပ်နေသော ခင်ချို၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မကျေမချမ်း ပြောသည်။ တစ်ဆောင် လုံးကို ပြောသည့်အထဲတွင် မဝါသည် တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး စိတ်ဆိုးနေလေသည်။ ခင်ချိုက သူနှင့် အတူ လိုက်ပြီး စိတ်မဆိုးသဖြင့်လည်း ကျေနပ်နိုင်ဟန် မရချေ။

စက်မှုကျောင်းသားများ နှင့် ဂျီဟာသူတို့ ရန်ပွဲသည် ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်သလို ချာလည်လိုက် နေလေသည်။ ဂျီဟောသူများ အလှမပြင်ကြသည် မှာ လည်း တကယ်ပင်။ သနပ်ခါးရေကျ လိမ်းပြီး ကျောင်းတက်ကြသူများ မို့ ကျောင်းမသွားမီ အလှပြင်ချိန် ငါးမိနစ်ခန့်ရလျှင် လုံလောက်ကြလေသည်။

တစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်လောက်သာ ရေမွှေး သုံးတတ်ကြသည် ထင်၏။ ယခင်နေ့ ကျောင်းသူ ဘဝက နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်သုံးလေ့ရှိသော ခင်ချိုပင် ဂျီဟောဆောင် ရောက်လာသောအခါ သနပ်ခါးရေကျ အုပ်စုတွင် ပါဝင်သွားလေသည်။ ခင်ချို၏ ရက်ဗလွန် နှုတ်ခမ်းနီ ဘူး

လေးများ မှီပင် တက်လုနေပြီ ထင်သည် ။ ရိုးရိုးဝတ်၊ ရိုးရိုးဆင်တတ် ကြသော သူများ သည် ကောင်းကောင်း ဝတ်၊ ကောင်းကောင်း ပြင်တတ် ကြသူများ နှင့် ယှဉ်သောအခါ မလှဘူးဟု သာ အပြောခံရမည်မှာ ကိုးဆယ့်ကိုး ရာခိုင်နှုန်း ကျိန်းသေနေလေသည် ။ မိန်းကလေးတို့ ၏ အလှအပ ဟူသည် မှာ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်တွင် အများ ဆုံး မူတည်နေသည် ကို အဝါသိသင့်ပေသည် ။

"သူလည်း လေ လောကီသားပေမို့ အလှမက်ရှာပေလိမ့်မယ်" ဟု ခင်ချိုက ပြောလျှင် မဝါ လက်ခံမည် မဟုတ်ချေ။ အလှအပကို မည်သည့် စံချိန်နှင့် မည်ကဲ့သို့ တိုင်းတာ ဆုံးဖြတ်မည်နည်းဟု မေးဦးမည် သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မေးလာလျှင် ခင်ချိုမည်ကဲ့သို့ ရှင်းရမည် မသိချေ။ အလှအပ ရှာပုံတော် ဖွင့်ပြီး ရှေးသရောအခါက စရတော့မည် ထင်သည် ။

"ဟင်း တကယ် အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းတာ "မဝါရယ်"

ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည် ။ မဝါ အပါအဝင် ခင်ချိုတို့ ဂျီဟောသူအားလုံးသည် ကျောင်းသား များက "ပုံမလာဘူး" ဟု ပြောလျှင် နည်းနည်းမှ မခံချင်ကြပေ။ မိန်းကလေးတို့ သဘာဝမို့ ဘယ်သူမှ လည်း ခံချင် မည်မဟုတ်ချေ။ မခံချင်မှန်းသိ၍ ပြောသူက ပိုပြောသည် ။ ပြောကြောင့်လည်း မခံချင်။ သို့သော်လည်း သူတို့ သည် သနပ်ခါးရေကျဲ့ကို လိမ်းမြလိမ်းကြလေသည် ။ ဆံပင်ကိုလည်း ကျစ်ဆံမြီး တစ်ချောင်းတည်း အကျစ်များကြလေသည် ။ ထဘီ တစောင်းဝတ်ပြီး ကျောင်းတက်ချိန်နီးမှ ကျောင်းသို့ တက်သုတ်ရိုက် ပြေးကြလေ သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှ သနပ်ခါးခြောက်ကိုပင် ခြစ်မပစ်အား။ တစ်မျက်နှာလုံး အမွှေးနံ့ သာမရှိ ဘဲ မျက်ခုံးမွေးပေါ်တွင် အစုလိုက် အပုံလိုက် သနပ်ခါးများ ခဲစေသော ဂျီဟောသူတို့ ၏ အလှအပအား

ရှာမတွေ့ သူကို မည်ကဲ့သို့ အပြစ်တင်ရမည်နည်း။

"မဝါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒေါကန်နေတာ"

"ကဲ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဒန်ကောတွဲ မဒေါကန်၊ လက်ဖက်စားကြွပါတဲ့ ၊
လာ ခင်ချို့ ဝေဝေတို့ အခန်းမှာ လက်ဖက်တွေ သုပ်ထားတယ်"

ဝေဝေသည် အခန်းဝမှ ခေါင်းကလေး ပြုကာ လာခေါ်သည် ။ ဝေဝေ
စကားဆိုလျှင် ခင်ချို့တို့ ကောင်းစွာ မယုံပေ။ အစသန် အနောက်သန်လှ
သဖြင့် သူ့ စကားကို ယုံမိတိုင်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းတော့ အရူး
ဖြစ်ကြရ သည် မို့ အတော်လန့် ကြရသည် ။

"ခင်ချို့ရယ်၊ ဝေဝေ တကယ်ပြောတာပါ။ လက်ဖက်တွေ တကယ် အ
များကြီး သုပ်ထားတာပါ။ လက်ဖက် ထဲမှာ လဲ ပွေးကိုင်းနဲ့ ကနခို မ
ထည့်ထားပါဘူး"

ဝေဝေက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောသောအခါ ခင်ချို့ ရယ်မိတော့သ
ည် ။ အစသန်လွန်းလှတော့ အကောင်း ပြောသည် ကိုပင် အများက
ကောင်းစွာ မယုံကြည်သဖြင့် အခက်တွေ့ နေပုံရသည် ။

"ဝေဝေနော် နင် တကယ်ပြောတာလား"

အဟုတ်ပြောတာပါ မဝါရယ်၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့ ၊ ဒသင်္ဂီရိနဲ့ ညားရစေ
ရဲ့ "

"တကယ်နော်"

မဝါသည် မယုံသလို ထပ်မေးသည် ။ မယုံလည်း မယုံစရာပင်။ ဝေ
ဝေနှင့် မော်မော်တို့ ပူးပေါင်းပြီး ချောက်ချသမျှကို ခင်ချို့တို့ မဝါတို့ အား

လုံးမကြာခဏ လိမ့်နေအောင် ခံကြရသည် ။ ပြီးခဲ့သော နွေကပင်
ဝမ်းတွင်းရှူး ဒေါ်အေးလှနှင့် လှည့်တိုက်ပေးသဖြင့် ခင်ချိုတို့ အသက်လှ
ပြီး ပြေးခဲ့ကြရသေးသည် ။

"ကဲ ကဲ ဒီလောက် ဖြစ်နေရင်လည်း မလာနဲ့၊ မစားနဲ့၊ အကုန်တော
င် သက်သာသေးတယ်"

ဝေဝေသည် စိတ်ညစ်လာသလို လှည့်ထွက်သွားတော့သည် ။
ထိုအခါကျမှ ပင် မဝါနှင့် ခင်ချိုလည်း အတော်အတန် ယုံကြည်လာ
သည် ။ ဘယ်နတ်ကောင်းနတ်မြတ်က မည်ကဲ့သို့ စိတ်ကောင်း စိတ်
မြတ်များကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည် မသိ။ ဝေဝေသည် တကယ့်ကို စေတ
နာ အရင်းခံနှင့် လက်ဖက်သုပ်စားရန် လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

"ကျားသားမိုးကြိုး ခင်ချိုရေ၊ ဝေဝေ တကယ်ပြောတာ ထင်တယ်၊
လာ လာ တော်ကြာ ကုန်သွားရင် ဒုက္ခ"

ယခုမှ လက်ဖက်နဲ့ ပုစွန်ခြောက်နံ့ကို ရလာသည် မို့ မဝါသည်
ကမန်းကတန်း လိုက်ရန် ဟန်ပြင်သည် ။

"ဒီနေ့ ဘာနေလဲ မှတ်ထားဦးမှ၊ ဝေဝေ စိတ်ကောင်းဝင်တဲ့ နေ့၊ တ
ကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့ နေ့"

ခင်ချိုသည် အပြေးလှမ်းရင်း ပြောမိသည် ။ အမှန်တကယ်ပင် ထိုနေ့
ထိုရက် ဝေဝေတို့ စိတ်ကောင်း ဝင်ခဲ့လေသည် ။ ဝေဝေတို့ လက်ဖက်
ဝိုင်းတွင် လူစုံတက်စုံ စုမိကြလေသည် ။

ထိုမှ စ၍ ပြဿနာ စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကိုရင်မောင်နှင့် မညိုထွေးတို့ ၏ ပြဿနာသည် ဝေဝေတို့ လက်ဖက်
ဝိုင်းမှ စတင်ခဲ့လေသည် ။

(၃)

ယောက်ျားလေးများ စုမိလျှင် မိန်းကလေး အကြောင်းကို အများ ဆုံး ပြောကြသည် ဟု ဆိုသည် ။ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ခင်ချိုလည်း ယောက်ျား မပတ်၍ အသေအချာ မသိချေ။ မိန်းကလေးများ စုမိလျှင် ယောက်ျားလေး အကြောင်း ပြောကြသည် ကား အမှန်ပင်။ ယောက်ျား တွေ ကောင်းကောင်း ၊ ဆိုးကောင်း အကျင့်စရိုက်များကို ဦးတည်ပြီး ပြောမိကြသည် ။ ထိုနေ့ကလည်း လက်ဖက်ပိုင်းတွင် ဂျီဟောသူများကို နှိမ်သော ကျောင်းသားများ အကြောင်းကို စကားဦး တည်မိကြလေ သည် ။

"အမှန်တော့ စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှ၊ အို လေ လူသားတွေရဲ့ အလှစစ် အလှမှန်ဟာ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘဲ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ဆံပင် ကုပ်ဝဲတွေကို မက်ပြီး အရေပြား တစ်ထောက်ကိုသာ ကြည့်တတ် မြင်တတ်တဲ့ သူတို့ တွေဟာ သနားစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်"

မိသည် လက်ဖက်သုပ်ကို တမြို့မြို့ စားရင်း အဘိဓမ္မာဆန်ဆန် ပြောသည် ။ မိစကားကို ခင်ချိုသဘော ကျမိသော်လည်း မဝါကမူ ကျေနပ်ပုံမရချေ။

"အိုအဝါတော့ မကျေနပ်ဘူး၊ သူတို့ ရုပ်တွေကရော အင်ဂျင်နီယာ

ကျောင်းသားရယ်လို့ ကျားကျား လျားလျား ရှိလို့ လား၊ ပုတဲ သူက ပု၊ ပိန်တဲ သူက ပိန်၊ ဝတဲ လူတွေကလည်း စည်ပိုင်းလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ပုကွပိန်ခြောက်တွေ

"ဟဲ မဝါရဲ့ ၊ နင်ကလည်း အရေပြားအလှကို ကြည့်ပြန်ပြီလား"

"ကြည့်တာပေါ့ ၊ တူညီသော မျက်စိနဲ့ ပဲ ပြန်ကြည့်ရတယ်၊ ဒါမှ တရားမှာ "

မဝါသည် အလကားနေရင်း ဒေါသကြီးလှလေသည် ။ ခင်ချိုကမူ မဝါကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်နေသည် ။ ဂျီဟောသူအားလုံး ကိုယ်စား သူက ဒိုင်ခံ စိတ်ဆိုးနေလေတော့ ခင်ချိုတို့ စိတ်ဆိုးဖို့ ရန်ပင် မလိုတော့ချေ။ မဝါ တစ်ယောက်တည်းနှင့် လုံလောက်သလို ဖြစ်နေလေသည် ။

"အမယ်လေး အဲဒီ ပုကွ ပိန်ခြောက်တွေက အပြင်မှာ ဈေးကောင်းတယ်ကွေ့"

" ဒါကြောင့်လည်း သူ့ နည်းနဲ့ သူ ဘဝင်ကိုက်ကြတာ ထင်ပါရဲ့ နော်"

ထိုနေ့က ခင်ချို နားထောင်သမား သက်သက် ဖြစ်လေသည် ။ လက်ဖက်သုပ်က အစပ်တည့်လှသဖြင့် လက်ဖက်ကိုသာ တွင် တွင် မဲပြီး စားမိသည် ။ သူတို့ ပြောနေသော အကြောင်းအရာများ ထက် လက်ဖက်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိသည် ဆိုက မှားမည် မဟုတ်ချေ။

"ဟေး ဘာတွေ စားနေကြတာလဲ၊ ဒီလိုများကျတော့ တို့ ကို သတိမရဘူးပေါ့၊ ဟောဒီက အချောအလှ လေးကို သတိမရကြဘူးပေါ့လေတယ်ကောင်း"

ညိုထွေးသည် ဘယ်က ဘယ်လို အနံ့ ရလာသည် မသိ။ အခန်းတွင်းသို့ ဗြုန်းခိုင်းနှင့် ပြေးဝင်လာရင်း ပြောသည် ။ ခင်ချိုဘေးတွင် အကျအ

န တင်ပျဉ်ခွေပြီး ထိုင်လိုက်ကာ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို သူ့ဘက်ဆွဲယူ လိုက်လေသည်။ ။

"ညိုထွေးရယ် မြောက်လေကို သတင်းစကား ပါးလိုက်ပါတယ်၊ လေနဲ့အတူ အနံ့ခံရင်း ညိုထွေး ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား"

နားပါးသည် ၊ မျက်စိကောင်းသည် ၊ လျှာပါးသည် ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ။ ညိုထွေးကမူ နှာခေါင်းပါး သည် ဟု ပြောရမည် ထင်သည်။ ။ အမဲလိုက်ခွေးပင် လိုက်၍ မမီအောင် အနံ့ခံကောင်း လှသည်။ ။ ဘာအနံ့ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ချိုတို့ မရမီ သူက အရင်ရတတ်သည်။ ။

"ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ ဆက်ပြောလေ၊ ညိုထွေးလည်း နားထောင်မယ်"

လက်ဖက်ကို လေးငါးလုတ် ဆက်တိုက်စားပြီးသောအခါမှ ရပ်သွားသော စကားဝိုင်းကို သတိထားမိသလို ပြောသည်။ ။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ကို တွေ့သောအခါ ရှက်သွားသလို ဇွန်းကို ပစ်ချရင်း ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ ။ ညိုထွေးရယ်လျှင် ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်မှာ ခွက်ဝင်ပြီး ထင်ရှားလာသည်။ ။

"မဝါက ဂျီဟောသူတွေကို နှိမ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို စွဲချက်တင်နေလေရဲ့ ၊ သူသာ အာဏာပိုင်ဖြစ်ရင် အဲဒီ ကျောင်းသားတွေတော့ မလွယ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်ပြီး မြိုင်ရပ်ကို နှင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"အို နည်းသေးတာပေါ့၊ အကုန်လုံးကို အလုပ်ရုံထဲပို့၊ ကြိုးတုပ်ပြီး ဖ

စံတင်းရှောပ် ထဲက လွှဝိုင်းကြီးနဲ့ လည်ပင်း ဖြတ်ပစ်မယ်၊ ကဲ မှတ်က ရော"

အို ဘုရား ဘုရား"

မဝါဒေါသကြီးသည် ကို ကြည့်ရင်း ခင်ချိုတို့ အားလုံး တဝါးဝါး ရယ် နေကြသည်။ ။ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖောင်းန အောင် စူရင်း ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော၊ ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောတတ်လေသည်။ ။ သူ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ရင်ထဲမှာ ဒေါသ ငြိမ်းသွားတတ်သည်။ ။ ရင်ထဲတွင် ကျိတ်မြဲထားလေ့မရှိဘဲ အားလုံး အန်ထုတ်လေ့ရှိသည်။ ကတော့ သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ အကျင့်ကောင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဘာအကျိတ်အခဲမှ မရှိဘဲ ရှင်းနေလေသည်။ ။

အဲဒီထဲမှာ ကိုရင်မောင် ဆိုတဲ့ လူက သာတုံးသေးတယ်၊ သူလည်း ဘာမှ မပြောတတ် ဘာမှ လည်း မသိ၊ သူများ တွေ နှိမ်သမျှ နားထောင်ပြီး တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်နေတယ်"

ဘယ် ကိုရင်မောင်လဲ၊ ဟို အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ လူလား"

"အေးလေ ကျောင်း ပြေးခုန်ပစ်တုန်းကတောင် ပါသေးတယ်လေ"

"ဟို ဟို ရှေ့ ဆုံးက ပြေး လာပြီး လမ်းတစ်ဝက်လောက်ကျမှ မှောက်ရက်ကြီး လဲတဲ့ လူလား"

"အင်းပေါ့ သူပဲပေါ့"

" အဲဒီလူလား"

ညိုထွေးက ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောသည်။ ။ ထိုစဉ်က ခင်ချိုနှင့် ညိုထွေးအတူပင် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ထိုင်ကြည့်နေကြသည် ကို မှ

တိမိသည် ။ သေနတ် ဖောက်ကတည်းက ကိုရင်မောင်သည် ခြေလှမ်း ကျဲကြီးနှင့် စပြေးလေသည် ။ ခင်ချိုတို့ ဌာနက ကိုမြင့်ထွေးက ဒုတိယ ပင် လိုက်နိုင်သည် ။ "ဒီမျိုင်းမည်းကြီး ကလည်း ပြေးပဲ ပြေးနိုင်လွန်း" ဟု ခင်ချိုစိတ်ထဲမှာ ပင် ငြူစူမိသေးသည် ။

လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်သောအခါ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်သည် မသိ၊ ခြေခေါက်သွား၍ ပင် ထင်သည် ။ မှောက်လျက်ကြီး လဲကျတော့သည် ။ မီတာတိုမို့ သူ့ကို အကုန်လုံး ကျော်တက်ကုန်ကြ သော်လည်း အားမလျှော့ဘဲ လူးလဲထကာ ဆက်ပြေးသေးသည် ။ "ဇွဲဆု တော့ ပေးသင့်တယ်" ဟု ညှိထွေးက ရယ်မောရင်း မှတ်ချက်ချခဲ့လေသ ည် ။

"သူကရော ဂျီဟောကို နှိမ်တာပဲလား"

"သူနှိမ်တတ်လို့ နှိမ်ရင် ခံသာသေးတယ်၊ ခုတော့ သူများ တွေ နှိမ်သ မှု ဘေးကနေပြီး အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတာ ပိုခံပြင်းစရာ ကောင်းတယ်"

"ပြောကြသေးတယ် ဂျီဟောသူများ ဆိုရင် ကြောက်ပါရဲ့ တဲ့ ၊ မလိုချင်ပါဘူးတဲ့ "

"အမှန်တော့ ဦးသူပြောစတမ်းပေါ့ မဝါရယ်၊ စက်မှုကျောင်းသား တွေများ အပြင်လူတွေသာ အထင်ကြီး တာ၊ တို့ တွေများကတော့ မသုံး ရေးချ မသုံးလို့ ပြောနေတာလဲ သူတို့ တွေ ခံနေရတာပဲ"

" ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ပြိုင်ပြောကြစတမ်း ဆိုရင် မိန်းက လေးကပဲ ရှုံးရမှာ ပေါ့" အ ဟယ် ဟယ် ဟဲ"

မဝါက အားငယ်သံလေးနှင့် ပြောသောအခါ ညှိထွေးသည် လှောင်ရ

ယ်ကလေး ရယ် လိုက်လေသည် ။ ညိုထွေး၏ မျက်လုံး ညိုညိုလေးများ သည် လည်း ခပ်လှောင်လှောင်နှင့် ရယ်မောနေကြဟန် တူသည် ။

"ဘာလို ရှုံးရမှာ လဲ၊ မှတ်ထား မဝါရဲ့ ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘာနဲ့ ထု ထားတာမို့လဲ၊ ယောက်ျားတိုင်း ယောက်ျားတိုင်းဟာ မိန်းကလေးတိုင်း အတွက် ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေပဲ"

"အယ် အယ်"

ဒေါသကြီးနေသော မဝါသည် သူ ဒေါသကို ခဏဘေးချိတ်လိုက်ပြီး ညိုထွေးကို ပါးစပ်ကလေး ဟလျက် ငေးကြည့်နေလေသည် ။ မဝါ၏ ဒေါသများ သည် လွင့်ပျောက်ပြီး မျက်နှာကြက်သို့ တက်ကပ်ကုန်ပြီ ထင်သည် ။

"ဟာ ဒါတွေ့ မဟုတ်သေးပါဘူး"

"ဟုတ်တာမှ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ "

ညိုထွေးက ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလေသည် ။ ညိုထွေး၏ မျက်နှာ သွယ်သွယ်လေးသည် မာနရောင်နှင့် ဝင်းနေသယောင်ရှိသည် ။

"ကောင်လေးတွေသာ ကြားရင် သိပ်ဒေါသကန်မှာ နော"

"ကန်ချင်ရင်သာ ကန်ပေရော့ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ၊ မကစားချင်ရင် သာ ရှိရမယ်၊ မကစားတတ်ရင်သာ ရှိရမယ်၊ ယောက်ျား ဆိုတာမျိုးဟာ မိန်းမက လှည့်လိုက်ရင် ဒိုးကလေးလို ဝီခေါ်အောင် လည်သွားတတ်တာ မျိုး"

"လေလျော့ပါဦး ညိုထွေးရယ်"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ဝေဝေက ယခုမှ ဝင်ပြောလေသည် ။ ဝေ

ဝေ၏ ပြုံးစပ်စပ်၊ ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာ၊ ကလေး တွင် ပင် ခေတ္တမျှ အပြုံး ကွယ်ပျောက်နေသည်။ ။ အံ့ဩသလို မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် ညှို့ ထွေးကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ။

ညှို့ထွေးလေကျယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဝေဝေရယ်၊ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဂျီဟောသူကို မလိုချင်ဘူး ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဂျီဟောသူ ရှေ့မှာ ဒူးထောင်ပြီး ငိုချင်းချအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်"

"မလွယ်ဘူး ညှို့ထွေးရဲ့ မလွယ်ဘူး၊ ယောက်ျားဟာ မိန်းမအတွက် ကစားစရာဆိုရင် သူတို့ က တစ်ပြန် မိန်းမဟာ ယောက်ျားတွေအတွက် အပျင်းဖြေစရာပဲလို့ သဘောထားရင် မခက်ပါလား ။

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ချိုပြောဖြစ်လေသည်။ ။ မဝါကို ဒေါသမကြီးစေချင်သလို ညှို့ထွေးကိုလည်း မာနမကြီး စေလိုပေ။ မာနဟူသည် မှာ စင်စစ် အားဖြင့် ရင်တွင်း၌ လောင်သောမီးဟု ခင်ချို ထင်မိသည်။ ။

အို အချစ်ပွဲမှာ အသည်းပျော့သူ ခံစတမ်းပေါ့၊ မိညှို့ထွေးကို အသည်း မမာရင် ခံမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညှို့ထွေးတို့ အသည်းက မာလိုက်တာမှ သံလက်ခတ်နဲ့ တီးရင်တောင် တူရိယာသံ ထွက်နိုင်တယ်"

"အလဲ့ တယ်စာတဲ့ ဆိုပါ လား၊ အဲလေ တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား"

ခင်ချိုတို့ စကားဝိုင်းသည် ဘာလိုလိုနှင့် ဦးတည်ချက် ပြောင်းသွားလေသည်။ ။ တစ်လေတည်း တစ်သံတည်း ထွက်နေသော ဝိုင်းတွင် နှစ်စု ကွဲသွားသည်။ ။ ဝေဝေ၊ မော်၊ မိဝါ နှင့် မဝါက တစ်ဖက်၊ ညှို့ထွေးက တစ်ဖက် စကားရည်လှပွဲကြီး စတင်လေတော့သည်။ ။ ကြားနေရေးဝါဒကို လက်ကိုင်ထားပြီး ဒိုင်လူကြီး လုပ်နေသော ခင်ချိုလည်း ဟိုဘက် စိတ်ရောက်လိုက်၊ ဒီဘက် စိတ်ရောက်လိုက်နှင့် သူတို့ အပြောကောင်းသလို စိတ်ပြောင်းနေရသည်။ ။

"ညိုထွေးမာနကြီးလွန်းတယ်" မိက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

"မိတို့ က မာနနည်းလွန်းတယ်" ညိုထွေးက မကျေမနပ် ပြောသည်။

။

"ဆူးကျလဲဖက် ဖက်ကျလဲဖက် ဆိုတာကို ဆယ့်ရှစ်ရာစုက စကား၊
ခုခေတ်ဟာ နှစ်ဆယ်ရာစု၊ နှစ်ဆယ်ရာစု မိန်းကလေးတွေဟာ ဒီစကား
ပြောနေကြသေးတယ် ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီခေတ်မှာ
ဆူးကျိုးရမယ်"

"မြတ်စွာဘုရား"

ညိုထွေးသည် လေကို နည်းနည်းမှ မချေ။ မျက်နှာကို မော့ပြီး နှုတ်ခ
မ်းကို တင်းတင်း စေ့ထားလေ သည် ။

တရားသူကြီး ခင်ချိုလည်း ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမည် မသိတော့ချေ။ မိ
တို့ သည် "ကျွန်မမှာ မိန်းမသား" ဟူ၍ အားနွဲ့လွန်းသည် ။ ညိုထွေးကမူ
ငါ့ဟဲ့ မိန်းမ" ဟု မာန်ကြီးလွန်းသည် ။ မိတို့ က နည်းနည်းတိုး၊ ညိုထွေး
က နည်းနည်းလျှော့လျှင် အနေတော် ဖြစ်မည် ထင်သည် ။

ထိုနေ့က စကားရည်လုပွဲသည် တစ်နာရီကျော်ကျော်သည် ထင်သည်
။ စကားရည်လုပွဲကို အလောင်းအစားနှင့် အဆုံးသတ်သွားသောအခါ
ဒိုင်လူကြီး ခင်ချိုသည် ရင်တုန်လာသဖြင့် ဆေးသကြား ဖျော်သောက်ရ
လေသည် ။ အလျော်အစားအဖြစ် ကျောင်းမှ အောင်ပြီး အလုပ်လုပ်
သောအခါ လခ တစ်လခကို သတ်မှတ်သည် ။ ညိုထွေးနိုင်လျှင် သူရသ
ည့် တစ်လခကိုမိတို့ လေးဦးခွဲယူရမည်။ မိတို့ နိုင်လျှင်မူ သူတို့ တစ်လခ
စီ ညိုထွေးကို ပေးမည်။

ပစ်မှတ်သည် ကား "ကိုရင်မောင်၏ အသည်း"

ပစ်မည့်မြားသည် ကား "မည့်ထွေး"

ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ကား မဝါ၊ မိ၊ ဝေဝေနှင့် မော်မော်တို့
ဖြစ်သည်။ ။

တရားသူကြီးကား ခင်ချို့ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိစေရန် ခင်ချို့တို့ အားလုံး လက်ဖက်
စားပြီး သစ္စာပြုခဲ့ကြရလေသည်။ ။
